

De stad van de bidsprinkhanen

Er is een stad in Taiwan die gebouwd werd voor soldaten op rust, maar die nu bewoond wordt door tien miljoen bidsprinkhanen. De bidsprinkhanen zijn van een soort die zich uitsluitend met orchideeën voedt, maar die eveneens de zaadjes van de bloemen verspreidt en de jonge planten ongemoeid laat tot ze klaar zijn om te oogsten. Landbouw is geen menselijk verschijnsel. Ik denk dat we nu al in symbiose leven met de insecten, zonder dat we het weten: we bouwen hun habitats, de steden van de toekomst.

Moet ik aan Ricardo of Shana vertellen, van die bidsprinkhaanstad.

Het gaat beter met Ricardo sinds hij begonnen is met tuinieren. Hij toont me het stuk van de tuin dat hij heeft omgespit: hier de spinazie, daar de worteltjes, daar de aardappelen, daar nog meer aardappelen.

'Ken je die film waarin een astronaut jarenlang gestrand is op Mars?' zegt hij. 'Hij overleeft omdat hij aardappelen heeft kunnen planten.'

Ik herinner me de bidsprinkhanen maar zeg er niets over. We kijken naar de moestuin, met de armen in de zij.

'Dat is het mooiste,' zegt hij. 'Kijken hoe het groeit.'

Ik zeg aan Shana dat ik begonnen ben met het bijhouden van een dagboek.

'Kom ik erin voor?'

Natuurlijk komt ze erin voor.

'Wat nog?'

'Dit.'

'Dit gesprek?'

'Ja.'

'Zo *postmodern*, een dagboekfragment over het schrijven van een dagboek. Echte metafictie'

'Je doet me blozen.'

'Ga je er ook iets in zetten over de brand?'

'Misschien, maar eerder cursorisch.'

'Met je moeilijke woorden. *Cursorisch*.'

'Tangentieel.'

'Zoals een tanga.'

Ik fiets met Ricardo, Mon en Hanna naar het ijssalon. Het is niet echt een ijssalon, dat hebben we niet in ons dorp, maar een omgebouwde boerderij. Je moet er een eind voor fietsen maar hun ijsbollen zijn zo groot als een babyhoofd. Ik kende Hanna niet en vroeg aan Ricardo wie het meisje was.

'Een vriendinnetje van Mon.'

'Zomaar een vriendinnetje?'

'Ja, zomaar.'

Mon noemt het *een Kempische zomerdag*: harde wind, dikke blanke benen en de geur van koeien overal om je heen. Het terras zit vol kakelende mensen, dus we gaan in de wei zitten met ons ijs, op een boomstronk naast de prikkeldraad. Mon zegt opnieuw: 'Een Kempische zomerdag' en Hanna lacht.

Ricardo en ik bedenken manieren om te berekenen hoeveel grassprietjes er in de weide zouden staan. Je moet beginnen met het grasveld onder te verdelen in kwadranten. Ik herinner me opnieuw de bidsprinkhanen. Ik denk aan mijn dagboek, en twijfel of dit moment erin mag. Hanna blijkt lactose-intolerant te zijn en wordt plots lijkbleek, dus we fietsen weer naar huis. Ze had de pret niet willen bederven, zegt ze. Het mag erin.

Die avond koken Shana en ik voor haar moeder en haar zus. Dat doen we bij mijn ouders thuis, want Shana's ouderlijk huis is enkele weken geleden afgebrand. Iedereen heeft onderdak: zij bij mij, haar zus op haar studentenkamer en haar moeder bij een vriend in een klein appartementje zonder warm water. Het is niet ideaal. Haar broer is al een tijd het huis uit. De vorige keer toen we kookten, waren we hem vergeten uit te nodigen. Nu wil hij niet meer komen.

Bij Albert Heijn kreeg je voor elke twintig euro boodschappen een gratis zaadje met een bloempotje en wat aarde in tabletvorm. Aarde als pilletje, een biologisch medicijn. Je moet een klein beetje water bij het droge aarde-tabletje doen en dan zie je het groeien, als een brood in de oven op *fast forward*. Na een paar minuten is het een torentje van natte grond en kan je het gebruiken om het bloempotje mee te vullen.

De zus van Shana heeft een doos met tweeëntachtig van die plantpakketjes gekregen, want de actie liep ten einde en de zaadjes moesten weg. Ze heeft ze allemaal aan ons gegeven want haar studentenkamer is donker en klein.

'En thuis gaat het niet meer,' zegt Shana.

Ricardo komt elke maandagmiddag bij ons eten, na zijn afspraak bij het centrum voor geestelijke gezondheidszorg. Het is moeilijk om daarover te praten, zeker wanneer Shana er ook bij is. In plaats daarvan hebben we het over zijn aardappelen, over onze plantjes uit de Albert Heijn, die aardig aan het groeien zijn, of over de brand.

Ik zeg eindelijk: 'Wist je dat er een stad is in Taiwan die bewoond wordt door 10 miljoen bidsprinkhanen?'

Shana en Ricardo willen er alles over weten, maar ik ben snel uitgepraat. Dus ik bedenk er van alles bij. Dat de bidsprinkhanenstad uitbreidt, bijvoorbeeld, en dat we geen idee hebben hoe ze te stoppen.

Ik wil het volgende gesprek hebben met Shana, zodat ik het in mijn dagboek kan schrijven:

'Ik wil mijn dagboek afronden.'

'Zo werken dagboeken niet. Je moet ze blijven onderhouden.'

'Dit was geen dagboek. Het was een experiment.'

'Wat wilde je dan testen?'

'Of ik een dagboek kon onderhouden. Het experiment is gefaald.'

'Omdat je ermee wilt stoppen.'

'Nee, omdat ik heb gelogen. Ik heb situaties verdraaid en verzonnen.'

'Waarom zou je dat doen?'

'Zodat er een thema zou ontstaan.'

'Wat is het thema dan?'

'Planten, denk ik. Zaaïen en oogsten. Hoe Ricardo en wij op dezelfde moment aan een moestuin zijn begonnen, als kinderen die hetzelfde speelgoed willen. En hoe dat therapeutisch kan werken: spitten, zaaïen, planten en kijken hoe alles groeit, zoals de bidsprinkhanen voor hun orchideeën zorgen. De aarde als medicijn, als tabletvormig pilletje, met op de achtergrond een vreselijke natuurkracht die – als contrast met het helende – ook het verwoestende van de aarde toont. Maar het is te rommelig, het komt niet tot zijn recht, er moest nog iets bij over de vruchtbare assen die achterblijven na een brand en hoe die het allerbeste zijn voor nieuwe groei, maar dat voelt zo geforceerd. Het is zo kort en toch kan ik de structuur niet overzien.'

'Mag ik het lezen?'

'Ja, als het klaar is.'

'Is het bijna klaar dan?'

'Bijna, er moet nog één zin bij.'

Maar dat is niet het gesprek dat ik zal hebben.